

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. M., t. č. v B.
zastoupený: Mgr. Jindřich Lechovský, advokát, se sídlem Šlejnická
1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 24.7.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2019 č.j. OAM-333/LE-BA02-VL13-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 19919 vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 24.7.2019** předanou k poštovní přepravě téhož dne a soudu doručenu dne 25.7.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2019 č.j. OAM-333/LE-BA02-VL13-PS-2019, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 9.10.2019. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 26.7.2019 č.j. 17A 161/2019-16, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského.
2. **V žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 5.8.2019 žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že předmětné vyhodnocení žalovaného o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu je zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Současně odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, již je správní orgán povinen se při posuzování řídit. Žalovaný se nijak nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když nesprávně vycházel z jakési fikce žalobcovy nespolehlivosti pramenící ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen **ČR**) nelegálně po skončení svého azylového řízení a prokazoval se padělaným lotyšským dokladem. Žalovaný sice do svého rozhodnutí zahrnul vlastní názor, podle něž žalobce „musel“ vědět o tom, že nedisponuje platným dokladem, ovšem toto přesvědčení opřel pouze o tvrzení, že žalobce si nemohl myslet nic jiného, protože v minulosti nežil v Lotyšsku. Žalovaný se však již nijak nevypořádal se zjevně specifickými okolnostmi žalobcova případu, a to tím, že žalobce přinejmenším tvrdil, že si svůj lotyšský doklad vyzvedl na příslušném lotyšském úřadu v Rize a že se s ním i nahlásil na české cizinecké policii. Žalovanému tak nic nebránilo, aby si o těchto žalobcových tvrzeních udělal bližší obrázek, a to např. provedením výslechu, k čemuž disponoval dostatkem času (žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 21.6.2019 a rozhodnutí bylo vydáno dne 25.6.2019). Žalobce rovněž zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28.3.2012, č.j. 3 As 30/2011 - 57. Např. v rozsudku ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51, tak NSS shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. V případě žalobce nelze konstatovat, že by se jednalo o osobu, která by zvláštní opatření hodlala či chtěla jakkoliv mařit, a to s ohledem na to, že si žalobce svůj pobytový status na území ČR zabezpečil podle svého nejlepšího přesvědčení, opatřením lotyšského dokladu, o němž se domníval, že je skutečným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území schengenského prostoru. Závěr žalovaného o nemožnosti užití zvláštních opatření proto nemůže jako zjevně nepodložený obstát již proto, že žalovaný si neopatřil dostatek informací – byť jen provedením výslechu žalobce –

dostatečně tak nezjistil příslušný skutkový stav a dospěl k nepodloženému a zkratkovitému závěru o údajné žalobcově „úmyslném“ využití padělaného cestovního dokladu. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15.7.2019 č.j. 1A 40/2019-19.)*

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25.6.2019 č.j. OAM-333/LE-BA02-VL13-PS-2019** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 9.10.2019. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 21.6.2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR ze dne 18.6.2019 č.j. KRPA-229758-16/ČJ-2019-000022-ZSV zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do ZZC B. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že cizinec nemá na území ČR žádné povolení k pobytu, nevlastní platný cestovní doklad, při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem a byl přistižen při výdělečné činnosti, ke které není oprávněn. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž řízení s ním bylo vedeno pod č.j. OAM-146/ZA-ZA06-2011, ale pod změněnou identitou N. N. U., narozen....., žalobci nebyla udělena v ČR mezinárodní ochrana dle zákona o azylu a řízení bylo definitivně pravomocně ukončeno dne 8.8.2016 zastavením řízení o kasační stížnosti NSS. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 7.9.2016, v době jehož platnosti měl opustit území ČR, což ovšem evidentně neučinil.

V protokolu dne 18.6.2019 žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR poprvé přicestoval jako běžенец v roce 2011 a potom požádal o azyl, přičemž řízení s ním probíhalo po dobu tří let. Azyl mu udělen nebyl a po tomto zjištění si přes kamaráda sehnal cestovní doklad Lotyšska na úřadě a po jeho zpětném příjezdu do Prahy se šel s novým dokladem nahlásit policii. Dle jeho slov se všude prokázal lotyšským cestovním dokladem a myslel si, že doklad je pravý a legální a nezamýšlel se nad tím a byl rád, že může legálně pobývat v ČR. Na tento doklad i cestoval po Evropě a nikde žádný problém neměl. V ČR také na tento doklad pracoval, odváděl daně i pojištění. V Praze měl pronajatý byt, nyní však žádnou adresu nemá a bydlí po ubytovnách a v autě. Myslel si, že je doklad pravý a pobývá v ČR legálně. Do Kyrgyzstánu se vrátit nemůže, protože tam má problémy, které by se daly označit za politické a tuší, že by byl trestně stíhaný, odsouzený a uvězněný. V domovském státu ho mučila policie, pak se mu ale podařilo uplatit jednoho policistu, který jej nechal utéct. V žádosti o azyl ale uvedl jinou identitu; je svobodný a bezdětný.

Žalobce tedy pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, a navíc se snažil obejít policejní orgán při pobytové kontrole padělaným cestovním dokladem. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 18.6.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž zřejmé, že jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců a trestní zákoník a z prokazovaného jednání žalobci by mírnější donucovací

opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je z hlediska jednání žalobce zcela nedostačující.

Dále žalovaný uvedl, že posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce navíc o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal až po více než dvou letech od pravomocného ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení Policií ČR, kdy byl zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Současně je evidentní, že mu byl znám způsob podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když v ČR v roce 2011 o udělení mezinárodní ochrany již žádal. S ohledem na uvedené měl správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Z postupu žalobce je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do 9.10.2019.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.8.2019** uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 18. 6. 2019 č.j. KRPA-229758-16/ČJ-2019-000022-ZSV, zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců, a umístěn do ZZC B. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádné povolení k pobytu, nevlastní platný cestovní doklad, při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem a byl přistižen při výdělečné činnosti, ke které není oprávněn. Dále bylo zjištěno, že žalobce byl v minulosti žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž řízení s ním bylo vedeno pod č.j. OAM-146/ZA-ZA06-2011, ale pod změněnou identitou N. N. U., narozen....., žalobci nebyla udělena v ČR mezinárodní ochrana dle zákona o azylu a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

řízení bylo definitivně pravomocně ukončeno dne 8.8.2016 zastavením řízení o kasační stížnosti NSS. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 7.9.2016, v době jehož platnosti měl opustit území ČR, což ovšem evidentně neučinil. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Z daného je dále zřejmé, že žalobci jde v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území ČR. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a odkázal na rozsudky NSS ze dne 15.8.2008 sp.zn. 5 Azs 24/2008, ze dne 2.6.2016 sp.zn. 7 Azs 55/2016 a ze dne 23.11.2011 sp.zn. 7 As 79/2010 – 150. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí o zajištění). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

5. Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 25.6.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.8.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 25.6.2019 žalobci předáno dne 26.6.2019.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k*

trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

9. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
10. Žalobní námitky žalobce se zejména vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců).* [...] *Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.* [...]“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.
11. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména žalobcem vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany opakovaně začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Z tohoto důvodu byl dne 18.6.2019 žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění.
12. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána žalobcem pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval

zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ke sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal opakovaně až po více než dvou letech od pravomocného ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po jeho zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění i umístění do ZZC. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do ZZC, pokud o podání žádosti měl skutečný zájem. Současně je evidentní, že mu byl znám způsob podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když v ČR v roce 2011 o udělení mezinárodní ochrany již žádal. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.

13. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žalobce žádnou takovou okolnost hodnou zřetele nezmínil.
14. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo potvrzeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, kdy porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
15. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
16. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či

zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.

17. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).
19. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 5.8.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 19919 (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. srpna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně